

KUŞADALI BİLLUR SESLİ AMA MÜEZZİN MEHMET İPEK

Yaşı ellinin üzerinde olanların unutamadığı, kale içi caminde 40 yıl billur sesi ile müezzinlik yapan, ahlakı ve sohbeti ile herkesin çok sevdiği, ama olmasına rağmen kırk yıl caminin minaresine çıkıp gür sesi ile 5 vakit ezan okuyan Mehmet İpek amcamızın son zamanlarına yetişme bahtiyarlığına eriştik. Soyadının hakkını veren ve gerçekten bizim tabirimizle “ tel tel ipek “ olan bu cennetmekân hafız Mehmet İpek amcamız Kuşadalı ’nın vazgeçemediği ve dini görevler esnasında mutlaka davet ettiği bu müstesna insanı yakın arkadaşlarından ve onunla Adalızade mezarlığında buluşan rahmetli Tuğrul Kutucu amcamızın kaleme aldığı 2011 Kasım’ında KUYETA yerel tarih dergisindeki yazısı ile tanıyalım. Müezzin Mehmet İpek 1919 yılında Kuşadası’nda doğmuş olup kasap Adem’in büyük oğludur. Doğuştan ama olan müezzin Mehmet İpek’in iki erkek kardeşinden büyüğünün adı Muttalip, küçüğünün adı ise Feridun idi. Asi kadrolu müezzin bulunmasına rağmen aralıksız 40 sene Kuşadası merkez Kale içi Camiinde fahri müezzinlik yapmıştır. O güzel sesi ile sabahları saba makamında sabah ezanını okuyarak insanlara namaz vaktini bildirirken herkes tarafından huşu ile dinlenirdi. Öğle ezanını Uşşak, ikinci ezanını Rast, akşam ezanını Segah ve yatsı namazını Hicaz makamlarında okurdu. Bu vazifeyi yaparken özrünün olmasına rağmen yağmur, çamur, soğuk, yaz ve kış demeden o minareye tırmanır güçlü sesi ile zamanını atlamadan ezanını okurdu. Mikrofon ve hoparlörler, benzeri ses yükseltme cihazlarının henüz camilerde kullanılmadığı o yıllarda gür sesi adanın her tarafında rahatlıkla duyulurdu. Görevini muntazam, istekli ve bıkmadan, sıkılmadan yapan bir insandı. Adalılar mevlit ve Kuran okunması, çocuklarına isim konulması merasimlerinde okuyucu olarak hep onu çağırırlardı. Askere gidecek gençlerin uğurlanması ve merasimlerinde serhat türküleri söylemeyi ve gençleri coşturmayı çok severdi. Hafızası, dokunma ve ses alma yetenekleri çok güçlü idi. Seneler önce tanıştığı bir kimsenin kendisine selam vermesinde hemen onu tanıır ve ismen hatırlardı. Hatta ses vermeden elini sıktığında merhabasına ismi ile cevap verirdi. Bir önemli yeteneği de doğuştan ama olmasına rağmen saat markalarını çok iyi bilmesi idi. Eline aldığı bir saatin markasını ve modelini yanlışsız söylerdi. Evi Dağ mahallesinde yokuşun sonunda olmasına rağmen sanki normalmiş gibi basamakları çıkar, kapısını bulur ve özrünü hiç kimseye fark ettirmezdi. En çok sevdiği oyalandığı yer olan Kale içi Cami avlusunda müsait havalarda oturur yanına gelen ve geçerken hatırını soran dostları ile şakalaşır vakit geçirirdi. Zaten dostları da onu pek yalnız bırakmazlardı. Daima haline şükreder, durumundan pek şikayetçi olmazdı. Her kes gibi bir gün onun içinde emr-i hak vaki oldu. 1995 yılında bu fani dünyadan ebediyete göçtü. Cenazesi oldukça kalabalıktı. Musalla taşında iken bir seveni “ hey koca çınar “ diye methiyeye başlayınca hazır bulunanların şüphesiz hepsinin gözleri yaşlanmıştı. Ebedi istirahatgahına böylece uğurlandı. İbn-i Hanbel’e ait olan birkaç satır ile yazıma son veriyorum. Amaya veya yol sorana yol göstermek bir sadakadır. Güçsüze yardım etmek bir sadakadır. Konuşmakta güçlük çekene meramını ifade ediverme de bir sadakadır. Ruhu şad olsun, cennet mekanı olsun diyoruz.

Kaynak : Tuğrul Kutucu, KUYETA Yerel Tarih Dergisi , 2011 Kasım sayısı sayfa 4